

Handoplegging, zegeningen en gebed

Als je tot bekering gekomen bent in een Evangelische, Pinkster, of Charismatische kerk, zijn er van die dingen, gebruiken of gewoontes, die er gewoon zijn, zonder dat daar veel vragen over gesteld worden, of discussies teweeg brengen. Een van die dingen is handoplegging. Vanaf het begin van mijn bekering in een Evangeliegemeente, heb ik dit gezien en ervaren, erover gelezen in het Woord, maar er nooit echt diep over nagedacht. Tot voor enkele jaren geleden, ik door een samenloop van omstandigheden geen lid meer was van een gemeente, maar op verschillende plaatsen diensten bijwoon. Dan komt er ruimte en tijd, Gods gelegenheid om los van leerstellingen, terug het Woord in te duiken en tot nieuwe ontdekkingen en inzichten te komen.

Ik kom uit een (gemeente)cultuur waarin regelmatig na een preek een gebedsoproep was. Dan kwamen de mensen naar het podium die ergens gebed voor nodig hadden, of een speciale zalving, profetie of zegening wilden hebben. Ik heb daaraan mee gedaan! Handen opleggen, bidden voor mensen, ze zegenen, bidden voor genezing... noem het maar op... Tot op een moment waarop ik voor een vrouwensamenkomst het Woord zou delen en ik voelde dat ik geen oproep moest doen, dat ik sterk voelde, dat ik mensen moest aansporen zélf naar God te gaan, zélf te horen van Hem. En inderdaad, is het soms niet een beetje teveel van het goede, waar mensen voor naar voren komen voor gebed of handoplegging? Ik heb gebedsoproepen meegemaakt voor financiële doorbraken, voor huwelijkspartners, voor een baan, voor innerlijke genezing... iedereen netjes op een rij, handen opleggen, en (bijna) iedereen lag op de grond. 't Is niet bijbels! De gebedsoproepen waarbij iedereen op een rij staat, het opleggen van handen voor deze zaken, en het op de grond vallen, het is niet bijbels!

Als ik zeg dat het niet bijbels is, wat bedoel ik daar dan mee? Daarmee bedoel ik, dat het niet refereert naar iets wat op die manier, onder dezelfde voorwaarden, in de Bijbel beschreven staat. De Bijbel is het onfeilbare Woord van God, geïnspireerd door de Heilige Geest. Punt. Handoplegging staat in de Bijbel, jazeker! Maar dan moeten we ook kijken naar de context waarin dit gebeurde. Bij welke gelegenheden werden handen opgelegd, en met welk doel. En als het niet Bijbels is, wat is het dan wel?

Laten we eerst eens kijken naar de verschillende vormen van handoplegging.

De eerste keer dat er sprake is van handoplegging, is dit de **zegening**.

In Genesis 48:14 lezen we: Maar Israël stak zijn rechterhand uit en legde die op het hoofd van Efraïm, hoewel deze de jongste was, en hij legde zijn linkerhand op het hoofd van Manasse. Hij kruiste zijn handen, hoewel Manasse de eerstgeborene was. En hij zegende Jozef en zei: De God voor Wiens aangezicht mijn vaders Abraham en Izak, gewandeld hebben, de God Die mij als herder geleid heeft, mijn leven lang tot op deze dag, de Engel, Die mij verlost heeft van al het kwaad, zegene deze jongens, zodat door hen mijn naam en de naam van mijn vaders Abraham en Izak, genoemd zal blijven en zij in het midden van het land in menigte zullen toenemen.

Een voorbeeld van in het Nieuwe Testament vinden we in Markus 10:13-15. En ze brachten kinderen bij Hem, opdat Hij hen zou aanraken, maar de discipelen bestrafden degenen die hen bij Hem brachten. Maar toen Jezus dat zag, nam Hij het hun zeer kwalijk en zei tegen hen: Laat de kinderen bij Mij komen en verhinder hen niet, want voor zulke mensen is het

Koninkrijk van God. Voorwaar. Ik zeg u: wie het Koninkrijk van God niet ontvangt als een kind, zal het beslist niet binnengaan.

Het Hebreeuwse woord *bārak* in het Oude en *eulogeō* in het Nieuwe Testament betekenen beide 'een zegen geven, een daad van vriendelijkheid, het geven van gunsten aan degene die gezegend wordt.' (vlg. Strong's)

In het geval van Israël is het de zegen van de vader, die hij overbrengt op zijn zoon. Het was gebruikelijk dat de oudste zoon de grootste erfgenaam was, en daarmee ook de zegen (betrachting) van de vader ontving om dit erfgoed te beheren en uit te breiden.

Dit is ook de zegen die de Vader geeft aan Zijn kinderen, dat ze zijn erfgoed beheren en uitbreiden, dat ze er een goede rentmeester over zijn, zodat Hij het voor hen kan vermenigvuldigen. Dit is de zegen die al begint bij Adam in Genesis 1:26.

Dit is ook de zegen die uitgesproken wordt aan het einde van veel samenkomsten. Door de woorden van zegen uit te spreken, ontvangen de aanwezigen deze heilwens.

Hierbij wordt vaak de tekst uit 2 Korinthe 13:13 gebruikt: De genade van de Heere Jezus Christus, de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest zij met u allen. Amen. Ook deze tekst uit het Oude Testament wordt vaak gebruikt: De Heere zegene u en behoede u! De Heere doe Zijn aangezicht over u lichten en zij u genadig! De Heere verheffe Zijn aangezicht over u en geve u vrede!

Het uitspreken van deze zegen is niet zomaar een ritueel, integendeel! Het is het overbrengen van Gods zegen over Zijn kinderen. Laatst sprak een predikant. Ik kan het niet letterlijk meer overbrengen, maar de strekking was: ook al heb je niets van de preek begrepen, vond je de muziek niet goed, was het saai, toch, neem die zegen mee! Ook al is dit het enige dat je oppikt van deze dienst, ontvang die zegen!

Een andere reden om handen op te leggen is *heiliging voor het offer*.

De oorsprong hiervan vinden we terug in het Oude Testament in Leviticus.

In hoofdstuk 1:4 lezen we: Daarna moet hij zijn hand op de kop van het brandoffer leggen, zodat het hem ten goede zal komen door verzoening voor hem te bewerken. In Hoofdstuk 3:2 staat: Dan moet hij zijn hand op de kop van zijn offergave leggen en die slachten bij de ingang van de tent van ontmoeting. En de zonen van Aäron, de priesters, moeten het bloed rondom op het altaar sprenkelen. In hoofdstuk 4:15 dan: Vervolgens moeten de oudsten van de gemeenschap hun handen op de kop van de jonge stier leggen, voor het aangezicht van de Heere. Daarna moet men de jonge stier slachten voor het aangezicht van de Heere. Als laatste wil ik hier noemen de handoplegging in hoofdstuk 16:21 voor Grote Verzoendag: Aäron moet zijn beide handen op de kop van de levende bok leggen en al de ongerechtigheden van de Israëlieten belijden, al hun overtredingen, overeenkomstig al hun zonden. Hij moet die op de kop van de bok leggen en hem door de hand van een man, die daarvoor gereed staat, de woestijn in sturen.

In alle gevallen werd een volmaakt mannelijk dier geofferd tot vergeving van zonden en verzoening met de Heer.

Met de komst van de Heere Jezus op aarde, Zijn kruisiging, Zijn dood en Zijn opstanding is het overbrengen van zonde op dieren en het slachten of wegsturen ervan voorgoed voorbij. Hij is naar het kruis gegaan, en onze zonden daar gedragen, zodat iedereen, die belijdt dat Jezus Heer is in zijn of haar leven vrij van zonden is. Onze zonden mogen we bij Hem belijden, en als we dit met een oprecht hart doen, zullen we vergeving ontvangen.

Toch wil ik hier verder op ingaan want we zien hier wel iets wat we zeker niet moeten onderschatten en wat een zeer waardevolle les kan zijn voor mensen die handen opleggen, en ook voor mensen die handen opgelegd krijgen.

Uit deze teksten in Leviticus blijkt heel duidelijk dat ook zonden overgebracht kunnen worden door handoplegging! Wat betekent dat? Dat betekent dat je heel goed moet uitkijken wie je de handen oplegt en waarom. Je kunt het vergelijken met het omhelzen van iemand die een besmettelijke ziekte heeft, de kans dat je besmet raakt is aanwezig. Op het moment dat jij iemand toestaat je de handen op te leggen, sta je open voor wat die persoon overbrengt op jou. Ook al leef je rein en heilig, alles waar jij je voor openstelt, kan binnenkomen! Als je rein en heilig leeft, en wandelt in de Geest, zul je ook weten wanneer het 'veilig' is. Overigens, als je rein en heilig leeft en wandelt in de Geest, zul je minder behoefte hebben om je de handen op te laten leggen, omdat het niets toevoegt! Je hoort van de Vader, krijgt richting, wat kan een handoplegging daar nog aan toevoegen? Eerlijk gezegd – en veel mensen zullen niet blij zijn dit te horen – zijn het vaak, meestal, geestelijk labiele mensen, die geen persoonlijke relatie met God hebben, die bij elke gebedsoproep in de rij staan, en van de ene handoplegging naar de andere rennen. Dingen die geestelijk lijken, en mensen die geestelijk lijken, zijn dit niet altijd!

Ik heb vaak getuigenissen gehoord van mensen die na een conferentie of samenkomst met handoplegging vertelden, dat ze verward, uit koers, afgeleid waren. Ze gaven daar de duivel de schuld van. Omdat ze dachten dat ze door de handoplegging iets kostbaars ontvangen hadden, verbonden ze daar de conclusie aan dat ze aangevallen werden. Dat hoeft lang niet altijd zo te zijn. Het kan ook zijn dat ze aangeraakt zijn door 'vuile' handen, waardoor ze uit koers geraakt zijn. Ze hebben zich opengesteld voor de dingen die ze hoorden, en wat hun door de handoplegging overgebracht is en daardoor is er een 'virus' binnengedrongen in hun geest.

Dus, als je na handoplegging verandert, ga dan zelf terug naar God en vraag Hem om je te reinigen. Leer afhankelijk te zijn van Gods Geest, en niet in de eerste plaats van mensen!

Handoplegging vindt ook plaats bij *inzegening van mensen in hun bediening*.

We beginnen in het Oude Testament in Deuteronomium 34:9. Jozua nu, de zoon van Nun, was vol van de geest van wijsheid; want Mozes had zijn handen op hem gelegd. Daarom luisterden de Israëlieten nu naar hem, en zij deden zoals de Heere Mozes geboden had. In het Nieuwe Testament zien we ditzelfde terug bij de verkiezing van zeven diakenen in Handelingen 6:6. Zij leidden hen vóór de apostelen, en die legden hun, nadat zij gebeden hadden, de handen op. En het Woord van God verbreidde zich en het aantal discipelen in Jeruzalem nam sterk toe; en een grote menigte priesters werd aan het geloof gehoorzaam. Ook zien we hoe de jonge Timotheüs de handen opgelegd krijgt, nadat hij in de bediening geroepen was. 1 Timotheüs 4:14-16 zegt: Veronachtzaam de genadegave niet die in u is en die u gegeven is door profetie, met handoplegging door de raad van ouderlingen. Overdenk deze dingen, leef erin, opdat uw vorderingen op elk gebied openbaar worden. Geef acht op uzelf en de leer. Volhard daarin. Want wanneer u dat doet, zult u zowel uzelf behouden als hen die dit horen.

Later, in de tweede brief die Paulus schrijft aan Timotheüs, komt hij hierop terug in hoofdstuk 1 vers 6. Daarom herinner ik u eraan de genadegave van God die in u is door de oplegging van mijn handen, aan te wakkeren.

Dit laat zien hoe ernstig Paulus deze handoplegging nam. Het was niet zomaar een ritueel dat hij toegepast had. Daar was wat aan vooraf gegaan. Timotheüs was jong, en hoewel in een gelovig gezin grootgebracht, ook onervaren in de bediening en nog niet gewend aan tegenstand en verleiding. Paulus neemt deze handoplegging zeer serieus, hij komt erop terug, hij voelt er zich mede verantwoordelijk voor.

Als we even teruggaan naar de eerste brief van Paulus aan Timotheüs zien we dat er iets aan deze handoplegging vooraf gegaan is. Hij is intensief begeleid geweest door Paulus, heeft een hele tijd meegelopen met hem, in een (geestelijke) vader – zoon relatie, waarbij Paulus, alles wat hij wist overdroeg aan zijn leerling. Daarna is met de raad van ouderlingen (dit zijn de volwassenen in het geloof) gebeden, geprofeteerd en uiteindelijk zijn hem de handen opgelegd.

Uit dit alles blijkt, dat handoplegging een ernstige zaak is, die niet zomaar even na een samenkomst gebeurde. Het was als het ware de afronding, de zegen, die Timotheüs kreeg, na een tijd van studie en training en waarbij hij zelf moest zorgen voor een goed getuigenis door een wandel in de Geest.

Daarom ook een waarschuwing in de eerste brief aan Timotheüs voor de ouderlingen: Leg niemand haastig de handen op en heb geen deel aan zonden van anderen. Bewaar uzelf rein. (hoofdstuk 5 vers 22).

Een ander aspect dat we zien na de handoplegging van Paulus is, dat we zien dat hij Timotheüs blijft volgen en ondersteunen. Het is een grote verantwoordelijkheid die Paulus op zich genomen had, en hieruit blijkt ook, dat het opleggen van handen een zaak is waar je voor God verantwoordelijk gehouden wordt.

Het is niet zomaar dat Paulus binnenkwam, de handen oplegde en weer vertrok naar de volgende samenkomst of conferentie. Dat is wat we in onze tijd zien! Over mensen wordt geprofeteerd, handen opgelegd, en daar staan ze dan. Er is meestal geen opvolging of begeleiding, er wordt veel te licht over gedacht! Vreemden leggen bij vreemden de handen op, zonder dat er iets aan vooraf gaat en zonder dat er iets op volgt. Ik heb de afgelopen jaren zoveel mensen gehoord, die grote profetieën kregen. Ze zouden grote mannen of vrouwen Gods worden, grote daden doen, alles groot, groot, groot. Deze mensen komen dan in hun thuisgemeente terug en denken dat ze de sterren van de kerk zijn. Ze houden zich krampachtig vast aan de profetie en hebben geen oog meer voor de zonden en zwakheden waarmee ze eerst moeten afrekenen. Ze accepteren geen vermaningen meer, want hebben de belofte van God in de pocket. Zo heb ik het vaak gezien, en degene die de handen oplegde en profetie uitsprak is in geen velden of wegen meer te bekennen. Hele ongezonde, onbijbelse situatie!

De Heere Jezus wandelde drie jaren, dag in dag uit met Zijn leerlingen rond, alles heeft Hij hen overgebracht, hen gecorrigeerd, gemotiveerd, onderwezen... alles heeft Hij voor hen en met hen gedaan. En wat is het in onze tijd vaak geworden: een soort van Mac Donalds zegening, fastfood voor mensen die geen geduld hebben om rustig op de Heer te wachten, zelf in Zijn Woord te gaan en te luisteren naar Hem.

Een volgend aspect van handoplegging is het *ontvangen van de Heilige Geest*.

Hiervan wordt gesproken in Handelingen 8:17 wanneer Petrus en Johannes naar Samaria gaan om daar getuige te zijn van de bekering van zoveel mensen. De Geest van God was nog niet op deze mensen gevallen, maar we waren wel gedoopt. Vers 17: Toen legden zij hun de handen op en zij ontvingen de Heilige Geest. De Geest, die reeds uitgestort was over de gelovige Joden in Jeruzalem, was nog niet uitgestort over de heidenen van Samaria. Door deze handoplegging werden deze mensen gedoopt met de Heilige Geest.

Veel Evangelische, Charismatische en Pinksterchristenen verbinden hieraan de conclusie dat er zonder handoplegging geen vervulling met de Heilige Geest is. Zij houden vast aan de visie dat er in meer behoudende denominaties, waar geen handoplegging (dan alleen voor zieken) plaatsvindt, niemand gedoopt vervuld is met de Heilige Geest.

Dit is een onjuiste veronderstelling. Als we namelijk even verder lezen in Handelingen 8, zien we dat Filippus een Ethiopiër ontmoet, die de profeet Jesaja leest, maar er niets van begrijpt. Filippus legt hem uit wie Jezus is, de man komt tot geloof en laat onmiddellijk zijn wagen stilsthouden bij het water om gedoopt te worden. Filippus doopt hem en wordt direct daarop de door de Geest weer weggevoerd. Geen handoplegging dus, maar de Ethiopiër was wel vervuld met de Heilige Geest.

Een soortgelijke geschiedenis vinden we ook terug in Handelingen 10, waarin Cornelius en zijn hele familie het Evangelie horen. Vers 44 zegt: Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen die het Woord hoorden.

Het ontvangen van de Heilige Geest is dus niet een kwestie van handen opleggen, maar van het Evangelie vertellen en uitleggen aan mensen, de rest is Gods werk!

Een ander aspect van handoplegging is het *bidden voor zieken*.

Deze vorm van handoplegging zien de Jezus vaak doen. Bijvoorbeeld in Markus 6:5 waarin we lezen: En Hij kon daar geen kracht doen, maar Hij legde slechts enkele zieken de handen op en genas hen. Dit zien we ook in Markus 7:32-35. En ze brachten een dove bij Hem, die moeilijk sprak, en smeekten Hem dat Hij de handen op hem legde. En na hem uit de menigte apart genomen te hebben, stak Hij Zijn vingers in zijn oren, en na gespuwd te hebben, raakte Hij zijn tong aan. En terwijl Hij opkeek naar de hemel, zuchtte Hij en zei Hij tegen hem: Effatha! Dat is: Wordt geopend! En meteen werden zijn oren geopend en de band van zijn tong werd los, en hij sprak goed.

We zien dit terug in Lukas 4:40-41. Toen de zon onderging, brachten allen die zieken hadden, door allerlei kwalen gekweld, deze zieken bij Hem; en Hij legde ieder van hen de handen op en genas hen. Ook gingen er van velen demonen uit, die schreeuwden en zeiden: U bent de Christus, de Zoon van God! Maar Hij bestrafte hen en liet hun niet toe te spreken, omdat zij wisten dat Hij de Christus was.

Deze kracht en macht heeft Hij aan de gelovigen gegeven, zoals we kunnen lezen in Markus 16:15-18. En Hij zei tegen hen: Ga heen in heel de wereld, predik het Evangelie aan alle schepselen. Wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar wie niet geloofd zal hebben, zal veroemd worden. En hen die geloofd zullen hebben zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij demonen uitdrijven; in vreemde talen zullen zij spreken; slangen zullen zij oppakken, en als zij iets dodelijks zullen drinken, zal het hen beslist niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen gezond worden.

Dat is een heldere opdracht. Geloof, laat je dopen en krijg eeuwig leven! Deze tekenen zullen je volgen (je hoeft ze dus niet achterna te lopen) je zal demonen uitdrijven, in vreemde talen spreken, slangen oppakken en iets dodelijks drinken zonder schade op te lopen. Ook op zieken zul je de handen leggen en ze zullen gezond worden.

Van gelovigen wordt dus verwacht dat ze handen opleggen om te genezen, als bewijs, dat het Evangelie dat ze prediken, het beste nieuws van de wereld is. Het is iets dat gelovigen volgt, nadat ze het Evangelie gepredikt hebben. De kern van de boodschap blijft dat het Evangelie gepredikt wordt. De rest volgt.

Het Evangelie moet gepredikt worden aan iedereen die dat nog niet kent, op je werk, in de supermarkt, dit hoeft niet alleen te gebeuren door mensen wiens dagtaak het is om het Evangelie te prediken. Ieder die gelooft moet het Evangelie prediken, en verdere instructies volgen die de Heilige Geest geeft, hoe je moet bidden voor die persoon, handen op moet leggen voor genezing of demonen uit moet drijven. Er is geen standaardformule of standaardgebed.

Echter, wat we vaak zien is dat samenkomsten van evangelisten grotendeels gevuld zijn met gelovigen. Dat is de omgekeerde wereld. Een deel van deze evangelisten bidt ook voor zieken. Voor welke zieken? Voor de gelovige zieken!

Eigenlijk klopt dit niet. Jakobus 5:14 zegt: Is iemand onder u ziek? Laat hij dan de ouderlingen van de gemeente bij zich roepen en laten die voor hem bidden en hem met olie zalven in de naam van de Heere. En het gelovige gebed zal de zieke behouden en de Heere zal hem weer oprichten. En als hij zonden gedaan heeft, zal hem dat vergeven worden.

Aan wie heeft Jakobus zijn brief geschreven? Hij schreef die aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn (Jakobus 1:1). Hij schreef dus aan de gelovigen die gevlucht waren uit Israël vanwege de vervolging. Hij instrueerde de zieken onder hen contact te zoeken met de oudere gelovigen uit de gemeenschap en hen voor zich te laten bidden en te laten zalven met olie.

Dit zien we bijvoorbeeld ook wanneer Jezus de twaalf uitzendt. In Markus 6:12-13 lezen we: En toen zij weggegaan waren, predikten zij dat men zich moest bekeren. En zij dreven veel demonen uit en zalfden veel zieken met olie en maakten hen gezond.

Met het zalven van zieken waren de Joden al bekend, het was in hun tijd en cultuur niets ongewoons. Olie werd gebruikt om wonden te verzachten, zoals we bijvoorbeeld ook zien in de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan, waarbij de Samaritaan olie en wijn op de wond doet, om de pijn te verzachten en de wond te reinigen.

Uit voorgaande blijkt dat gelovigen zich zouden moeten wenden tot de ouderlingen (oudere, volwassen gelovigen) in hun gemeenschap, en hen voor zich moeten laten bidden. Hieruit blijkt ook dat uitgaan om het Evangelie te prediken vooraf gaat aan het handen opleggen van zieken om hen te genezen.

Wanneer een gelovige oudere gelovigen bij zich roept om voor zich te laten bidden en die persoon geneest niet, heeft dat niets te maken met degenen die voor die persoon bidden. Soms is genezing een proces, of iets wat de Heer door de ziekte heen wil doen voor die persoon. Soms trekken mensen de verkeerde conclusie, en besluiten ze allerlei genezingsdiensten te bezoeken. Natuurlijk, je kunt in je pijn en moeite wanhopig worden, maar het is niet Gods bedoeling dat je stad en land afreist om je genezing te zoeken! Je genezing is bij de Heere Jezus, altijd, en Hij gebruikt mensen, op de juiste tijd, op de juiste plaats! Vertrouw op Hem voor je genezing, en niet op mensen, hoe bekend ze misschien ook zijn en hoe goed hun reputatie ook is.

Een heel mooi voorbeeld van handoplegging in de Bijbel staat beschreven in Handelingen 9:10-19.

En er was een zeker discipel in Damascus van wie de naam Ananias was; en de Heere zei tegen hem in een visioen: Ananias! En hij zei: Zie, hier ben ik, Heere. En de Heere zei tegen hem: Sta op en ga naar de straat die de Rechte genoemd wordt, en vraag in het huis van Judas naar iemand van wie de naam Saulus is, uit Tarsus, want zie, hij bidt, en hij heeft in een visioen gezien dat een man van wie de naam Ananias was, binnenkwam en hem de handen oplegde, opdat hij weer ziende zou worden. Ananias antwoordde echter: Heere, ik heb van

velen over deze man gehoord hoeveel kwaad hij Uw heiligen in Jeruzalem gedaan heeft; en hij heeft hier volmacht van de overpriesters om allen gevangen te nemen die Uw Naam aanroepen. Maar de Heere zei tegen hem: Ga, want deze is voor Mij een uitverkoren instrument om Mijn naam te brengen naar de heidenen en de koningen en de Israëlieten. Want Ik zal hem laten zien hoeveel hij moet lijden voor Mijn Naam. En Ananias ging heen en ging het huis binnen; en na hem de handen opgelegd te hebben, zei hij: Saul, broeder, de Heere heeft mij gestuurd, namelijk Jezus, Die u verschenen is op de weg waarlangs u gekomen bent, opdat u weer ziende zou worden en met de Heilige Geest vervuld zou worden. En meteen vielen hem als het ware schellen van de ogen, en onmiddellijk werd hij weer ziende, en hij stond op en werd gedoopt. En toen hij voedsel genomen had, sterkte hij aan. En Saulus verbleef enige dagen bij de discipelen in Damascus.

Een heel indrukwekkend verhaal van een radicale genezing van (geestelijke) blindheid. Hier hoort Ananias van de Heere, wat hij moet doen, deze gelovige man gehoorzaamt God, legt Saulus de handen op, waarna hij geneest van zijn blindheid en tegelijkertijd versterkt wordt voor de taak voorvoor hij geroepen was. Een fysiek teken van deze bekering is zijn onmiddellijke doop, nog voordat hij ging eten.

Even samenvatten wat in de voorgaande pagina's geschreven is over handoplegging.

Zegening: Het opleggen van handen waarbij een heilwens uitgesproken wordt.

Heiliging voor het offer: Het opleggen van handen op de kop van een dier, als verzoening voor zonden. Het dier werd vervolgens geslacht of de woestijn in gestuurd en gestenigd.

Bevestiging in de bediening of uitzending: Na een periode van begeleiding door een mentor wordt iemand versterkt en bevestigd in de taak die iemand in het Koninkrijk van God zal gaan vervullen. Dit gebeurt altijd door meerdere mensen.

Ontvangen van de Heilige Geest zoals dit gebeurde bij de eerste bekeerlingen in Samaria toen Petrus en Johannes daar kwamen.

Genezing van de zieken: Een deel van de grote opdracht die de Heere Jezus ons gaf, het uitgaan om het Evangelie te verkondigen en zieken de handen op te leggen.

Zoals uit vorenstaande blijkt, is handoplegging een ernstige zaak, die met omzichtigheid en wijsheid plaats moet vinden. In onze tijd is het gebruikelijk dat iedereen de handen oplegt, om redenen die niet in het Woord staan.

Bijvoorbeeld bij bevrijding van demonische bezetting. Hoewel het merendeel van de ongelovigen onderdrukt wordt door demonen, is lang niet iedereen bezeten. Maar laten we eens kijken wat de Heere Jezus deed met deze demonen.

In Mattheus 8:28-34 ontmoet Hij een bezeten man. Hij stuurt de demonen weg, door Zijn autoriteit te gebruiken. Geen handoplegging dus!

Ook in Mattheüs 9 vers 32-33 zien we dat Jezus – zonder handoplegging - demonen uitdrijft bij een stomme.

Andere voorbeelden vinden we onder andere in Mattheüs 12:22, Mattheüs 15:21-29, Mattheüs 17:14-18.

Ook het bidden onder handoplegging op iemand vrij te zetten voor zijn of haar bediening, vinden we mondjesmaat in het Woord. Toch gingen de apostelen uit, zoals we kunnen lezen in Mattheüs 10:1, waarin de twaalf apostelen uitgezonden werden. Hierin staat wél dat Hij hen macht gaf, maar niet dan hen de handen opgelegd werd.

Ook zond de Heere Jezus zeventig mensen uit, met kracht en met instructies, maar nergens blijkt iets van een handoplegging.

Als we teruggaan naar de geschiedenis van Timotheüs en de aanstelling van de diakenen, kunnen we niet anders vaststellen, dan dat het uitzonderlijk was, dat onder handoplegging mensen op deze manier gezegend of bekrachtigd werden.

Komen we automatisch bij de vraag waarom handen opgelegd worden, te pas en te onpas. Is het omdat het zo geestelijk lijkt? Of zit er meer achter?

Ik geloof dat heel veel mensen met zuivere bedoelingen handen opleggen. Ze doen dat omdat ze het hebben zien doen, dat het bij hen gedaan is, en omdat ze denken dat het zo hoort altijd. Deze mensen hebben niets anders in zin, dan mensen dichterbij God brengen, ze verlangen naar herstel, en doen gewoon hun best! Weliswaar soms in eigen kracht, maar met een oprecht hart!

Tegen deze mensen kunnen we alleen zeggen, net als tegen Timotheüs gezegd is: Leg niet overhaast de handen op! Bid voor onderscheiding.

Er is echter een groep mensen waarbij er meer achter handoplegging zit.

Als we even teruggaan naar het boek Handelingen hoofdstuk 8, waarin de nieuwe gelovigen in Samaria de handen opgelegd worden, zien we ook een man genaamd Simon opduiken. Simon was iemand die zich altijd met toverij bezig gehouden had, hij had een grote aanhang, mensen noemden hem 'een grote kracht van God'(vers 10).

Simon kwam in contact met Filippus, die in Samaria het Evangelie verkondigde. Hij geloofde ook en liet zich dopen (vers 12). Hij bleef Filippus volgen en was vol bewondering en verwondering over alle grote dingen die hij zag gebeuren. Toen Petrus en Johannes kwamen en Gods Geest op iedereen viel door handoplegging, wilde hij hen betalen om dat ook te kunnen doen. Hij zei: Geef mij ook deze macht, opdat eenieder wie ik de handen opleg, de Heilige Geest ontvangt. (Vers 19). Petrus antwoordt: Laat uw geld met u naar het verderf gaan, omdat u dacht dat Gods gave door geld verkregen wordt! U hebt part noch deel aan deze zaak, want uw hart is niet oprecht voor God. Bekeer u dan van deze slechtheid van u en bid God of deze gedachte van uw hart u misschien vergeven wordt. Want ik zie dat u zo bitter als gal bent en een kluwen ongerechtigheid (Vers 20-23).

Deze Simon was gewend om geld te ontvangen voor zijn toverij en hij was ook bereid om bij te betalen voor nog meer 'toverkracht'. Hij zag handel in de handoplegging. Bovendien, en dat is een niet te onderschatten eigenschap van deze man: hij was populair! Nu Filippus en de anderen in Samaria gekomen waren, zag hij zijn inkomsten en populariteit dalen. Bovendien, deze man had macht over mensen! Handoplegging was hem blijkbaar niet vreemd en hij zag weer een kans om weer populair en belangrijk genoemd te worden.

Bijbels gezien klopt het niet, dat mensen geld vragen voor hun eigen bediening. Je leest er nergens over, hoewel door met het Woord een beetje te 'spelen' veel mensen er toch een andere draai aan geven. Dit is echter een hele andere studie, voor een andere gelegenheid.

Iets anders nog: Macht krijgen over mensen, manipulatie door handoplegging, vooral samen met het uitspreken van profetieën. Er zijn mensen in onze tijd die de wereld rondreizen en er van leven! Hebben wij niet allemaal de Geest van God ontvangen om van Hem zelf te horen? Weten wij niet dat wij door het Woord te bestuderen, te bidden, te mediteren op het Woord, en te luisteren naar Gods Geest alles hebben gekregen wat we nodig hebben om door dit leven te gaan? Leg het me uit, waarom deze mensen nog steeds een podium krijgen? We zijn toch geen baby meer? We kunnen toch vast voedsel ontvangen? Telkens wanneer we naar een profetenshow gaan bedroeven we de Geest van God, die zo graag in ons wil werken, verbinding wil maken, richting wil geven, ons alles aan wil reiken wat we nodig hebben. Ik voel zo'n verdriet in mijn geest als ik dit schrijf. Waarom spenderen mensen zoveel geld, tijd,

energie om naar dit soort bijeenkomsten te gaan? Waarom, als de oplossing in je eigen hart ligt, waar de Heere Jezus zijn troon heeft gebouwd. Tenminste, dat zeggen we...

© Gerry Goossens 14 januari 2012.

©opyright www.simplechurch.be